

இருபதாம் நூற்றாண்டு இலங்கையில்
கல்விடும் தேசிய ஒருங்கிணைப்பும்

சேர். டொன்னம்பலம்
இராமநாதன்
நினைவுப் பேருரை
09.10.1999.

பேராசிரியர். வ. ஆறுமுகம்.
முன்னாள் கல்வியியற்றுறைத் தலைவர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

வெளியீடு:
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம்.

இருபதாம் நூற்றாண்டு
இலங்கையில் கல்வியும் தேசிய
ஒருங்கிணைப்பும்

சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன்
நினைவுப் பேருரை
09.10.1999.

பேராசிரியர். வ. ஆறுமுகம்.
முன்னாள் கல்வியியற்றுறைத் தலைவர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

📖 முதற்பதிப்பு : டிசம்பர் 1999.

📖 அச்சிடல்: பதிவாளர் பணிமனை,
யாழ். பல்கலைக்கழகம்.

📖 (C) ஆசிரியருக்கு

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
பதிவு செய்துள்ள
புத்தக எண்: 1999/01/80

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
பதிவு செய்துள்ள
புத்தக எண்: 1999/01/80

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு

TYPE SET: R.RAMESH

PRINTED & PUBLISHED BY: DR. K.KUNARASA,
ON BEHALF OF THE UNIVERSITY OF JAFFNA
AT REGISTRAR'S OFFICE, UNIVERSITY OF JAFFNA.

முகவுரை.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெள்ளிவிழா ஆண்டிற்கான பட்டமளிப்பு விழாவில், பட்டமளிப்பு வைபவங்களோடு இணைந்த நிகழ்வுகளில் ஒன்றாகிய சேர். பொன். இராமநாதன் நினைவுப் பேருரை எமது பல்கலைக்கழகத்தில் முன்னாள் கல்வியற்றுறைத் தலைவர் பேராசிரியர் வ. ஆறுமுகம் அவர்களால் நிகழ்த்தப்பட்டது. இப்பேருரையைத் தாங்கியதாகவே இந்நூல் அமைக்கிறது.

சேர். பொன். இராமநாதன் அவர்களால் நிறுவப்பட்ட, இரு பெரிய கல்வி நிறுவனங்களாகிய பரமேஸ்வரக் கல்லூரி, இராமநாதன் கல்லூரி ஆகியவற்றின் அடித்தளமாக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் திகழ்கின்றது.

எமது பிரதேசத்தின் கல்வி வளர்ச்சியில் மட்டுமன்றி இலங்கையின் கல்வி வளர்ச்சியிலும், பல்கலைக்கழகங்களின் வளர்ச்சியிலும், பெரும் பன்யாற்றி இனமத வேறுபாடு இன்றி சகலர் டையேயும் ஒற்றுமையையும், புரிந்துணர்வையும் வளர்க்க முற்பட்டவர் சேர். பொன். இராமநாதன் அவர்கள் ஆவர். இவருடைய பெருமையை நினைவுகூரும் முகமாக பேராசிரியர் வ. ஆறுமுகம் அவர்களால் "இருபதாம் நூற்றாண்டு இலங்கையில் கல்வியும் தேசிய ஒருங்கிணைப்பும்" என்ற தலைப்பில் நினைவுப் பேருரை நிகழ்த்தப்பட்டது.

எமது நாட்டிலுள்ள பல்வேறு பிரச்சனைகளுக்கும் முக்கிய காரணிகளில் ஒன்றாக அமைவது இங்கு சரியான கல்விக் கொள்கையொன்று கடைபிடிக்கப்படாது இருப்பதாகும். என கல்வியின் கொள்கையில் உள்ள பல்வேறு குறைபாடுகளையும் சுட்டிக்காட்டியதோடு, கல்விக் கொள்கையின் சீர்திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்டு இவை சரியான முறையில் அணுகப்பட்டவில்லை. சர்வதேச மொழி பிள்ளைகள் மத்தியில் சரியான முறையில் கற்பிக்கப்படவில்லை என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளதோடு பெரும்பான்மை, சிறுபான்மைச் சமூகத்தினர் தமது அபிவிருத்திகளையும் கலாசார விழுமியங்களையும் சரியான முறையில் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய வகையில் இன்றைய கல்விக் கொள்கை அமையவில்லை என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

கல்வி சம்பந்தமாக நீண்ட அனுபவமும் ஆராய்ச்சியும் கொண்ட பேராசிரியர் அவர்களின் வெளியிடக்கூடிய இந்நூல் மாணவர்களுக்கும், மக்களுக்கும், சமுதாயத்திற்கும் சிறந்த படைப்பாகவும் பயனுள்ளதாகவும் அமையுமென்பது எனது தீர்மானம்.

பேராசிரியர், பொ. பாலசுந்தரம்பிள்ளை
துணைவேந்தர்.

சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் நினைவுப் பேருரை

சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதனை நினைவு கூரும் இன்றைய நிகழ்வுக்குத் தலைமை தாங்குகின்ற மதிப்பிற்குரிய துணைவேந்தர் அவர்களே! மேடையில் வீற்றிருக்கும் அன்பார்ந்த கலைப்பீடாதிபதி அவர்களே! ஏனைய பீடாதிபதிகளே! பரமேஸ்வரா அறக்கட்டளைச் சபையோர்களே! பல்கலைக்கழகப் பேரவை உறுப்பினர்களே! பேராசிரியர்களே! விரிவுரையாளர்களே! பெரியோர்களே! தாய்மார்களே! மாணவர்களே! உங்கள் அனைவருக்கும் எனது அன்பார்ந்த வணக்கம்.

யாழ். பல்கலைக்கழகத்தின் வருடாந்த பட்டமளிப்பு வைபவத்தோடு இணைந்த நிகழ்வுகளில் ஒன்றாக சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் நினைவுப் பேருரை வருடா வருடம் நிகழ்வது மரபு. பல்கலைக்கழகத்தின் வெள்ளி விழா ஆண்டாகிய இவ் வருடம் அந்த நினைவுப் பேருரையை நிகழ்த்தும்படி என்னை அழைத்துக் கௌரவித்த அமைப்பாளருக்கு எனது நன்றியை முதற்கண் தெரிவிக்கிறேன். எமது நாட்டின், குறிப்பாக தமிழ் மக்களின், மாபெரும் தலைவர்களில் ஒருவரான அப் பெரியாரை நினைவு கூர்வதில் எனக்கு அளிக்கப்பட்ட வாய்ப்பினை ஒரு பேறாகவே கருதுகின்றேன்.

சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதனது ஆளுமை, அவரது பன்முகப்பட்ட செயற்பாடுகள் மூலம், அரை நூற்றாண்டாக இலங்கையின் தேசிய அரங்கை வியாபித்திருந்தது. 1879இல் தமிழர்களின் பிரதிநிதியாகச் சட்ட நிருபண சபைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து 1930 இல் இவ்வுலகிலிருந்து மறையும் வரை, தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இன்றி, தனது சாதனைகள் மூலம் தனது புகழை நிலை நாட்டியவர். அரசியல், கல்வி, சமூக, பொருளாதார துறைகள் ஒவ்வொன்றிலும் அவருடைய முத்திரையை நாம்

காண்கின்றோம். அவருடைய புகழ் இலங்கைத் தீவின் எல்லைகளுக்கு அப்பால் பரவியிருந்தது. 1929 - 1934 காலப்பகுதியில் இலங்கையில் இந்திய உயர்ஸ்தானிகராகக் கடமையாற்றிய திரு.K.P.S. மேனன் கூறியது போல “சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் சர்வதேச பிரசித்தி பெற்ற ஒரு தேசிய வீரன்” (Sir. Ponnambalam Ramanathan was a national figure with an international reputation).

சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதனின் சேவைத் துறைகளுள் எல்லோருடைய கவனத்தையும் கவர்வன அரவணம் கல்வியும். அவற்றுள் எதிலும் அவர் குறுகிய நோக்கில் செயற்படவில்லை. தமிழ் மக்களுடைய கல்வி வளர்ச்சிக்காக இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரி, பரமேஸ்வராக் கல்லூரி என்ற இரு பெரும் கல்விக் கூடங்களைத் தாபித்தவர் என்றாலும், அவருடைய சிந்தனைகள் சுருங்கியவையல்ல. நாட்டு மக்களிடையே சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லிம்கள், பறங்கியர், மலேக்காரர்-சகலரிடையேயும் ஒற்றுமையையும், புரிந்துணர்வையும், நிலைநாட்ட முயன்றவர். அவருடைய வாழ்வின் இறுதிக் கட்டத்தில் தனது இலட்சியங்கள் வெறும் கனவுகளாகிவிடுமோ என்ற பயம் அவருக்கு இருந்தது உண்மைதான். எனவே, அவருடைய பெருமையை நினைவு கூரும் இந்நாளில், அவருடைய சிந்தைக்கு உகந்த பொருள் என்ற நினைப்பில் எனது உரையின் தலைப்பாக நான் தெரிவு செய்துள்ளது “இருபதாம் நூற்றாண்டு இலங்கையில் கல்வியும் தேசிய ஒருங்கிணைப்பும்” என்பதாகும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டு இலங்கையில் கல்வியும் தேசிய ஒருங்கிணைப்பும்.

மொழியால், இலக்கியத்தால், வரலாற்றால், பாரம்பரியத்தால், அல்லது இவற்றை ஒத்த ஏனைய அம்சங்களால் இறுக்கமாகப் பிணைக்கப்பட்ட, ஏனைய குடித்தொகைக் குழுமங்களிலிருந்து வேறுபட்ட, ஒரு சனத்தொகைக் குழுமத்தைத் “தேசியம்” (nationality) எனக் கொள்ளலாம். என்பது அறிஞர்கள் கருத்து. பிறிதொரு கண்ணோட்டத்தில் “அரசியல் வடிவமாகத் தம்மைத் தாமே அமைத்துக் கொள்கின்ற, சுதந்திரமான அல்லது சுதந்திரத்தை அடைந்து கொள்கின்ற விருப்பத்தைக் கொண்ட, மக்கள் குழுமம் தேசியம் எனக் கொள்ளப்படலாம்.” என்று ஜோன் ஸ்ரூவாட் மில் விளக்குவார். எனவே, பொது நோக்கில், சமூக, கலாசார கூட்டுக்களால் பொதுவான உணர்வினை அல்லது பொதுவான சமூக உள்பாங்கினைச் சுட்டிக் காட்டுவதாக “தேசியம்” என்பது அமைகிறது.

நாட்டில் வாழும் மக்களின் பாரம்பரியங்களைப் பேணுவதும், அவர்களுடைய பண்பாடுகள் கலாசாரங்களைத் தழுவிய, கல்வி பொருளாதார மேம்பாடுகளை வளப்படுத்துவதுமாகத் தேசியக் கொள்கைகளின். இலக்குகள் அமைகின்றன. இத் தேசியம் அல்லது தேசியத்துவம் இனம், மதம், மொழி, கலாசாரம், விளையாட்டு, பொருளாதாரம், வழக்குகள் எனப் பல கூறுகளைத் தன்னுள் கொண்டு அமைகின்றது. தொகுத்த நோக்கில் ஒரு நாட்டின் பண்பாடு, இன, மத, கலாசார மையங்களைக் கருதிய கொள்கைகள் தேசியம் என்ற பதத்துள் அடக்கப்படலாம்.

மேலே கூறப்பட்ட அடிப்படைகளின் பேரில் இலங்கையைப் பார்ப்பின், தமக்கெனத் தனித்துவங்களைக் கொண்ட மக்கள் குழுமங்கள் பல வாழ்கின்ற நாடென்பது

கண்கூடு. இன, மத, மொழிப் பின்னணிகளில் தமக்கென உரிய வழக்குகள், மரபுகள், கலாசாரங்கள் என்பவற்றால் வேறுபடுகின்ற மக்களை உள்ளடக்கிய அமைப்பாக விளங்குகின்றது. சமூக, கலாசார கூட்டுக்களால் உருவாகும் ஒரு பொதுவான உணர்வை அல்லது சமூக உள்பாங்கினைத் தேசியம் வெளிப்படுத்துகின்றது. என்ற விளக்கத்தில் இலங்கையை எடை போட்டால், வரலாற்றின் போக்கில் இலங்கையில் தேசிய உள்பாங்கு நிலைபெற்றிருந்ததா என்ற கேள்விக்கு “இல்லை” என்ற பதில் தவிர வேறு இல்லை. வரலாற்று நிலையில் ஆங்காங்கு நிலவிய இராச்சியங்களைச் சிலர் குறித்துக்காட்டக் கூடும். காலத்துக்குக் காலம் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பலம் வாய்ந்த அரசுகளை ஆங்காங்குத் தோற்றுவித்திருந்தாலும், ஐரோப்பியர் ஆட்சி புகுத்தப்படும் வரை குறிப்பாக 1815 இல் பிரித்தானியர் இலங்கை முழுவதையும் தமது ஆட்சிக்குள் கொண்டுவரும் வரை இலங்கையர் என்ற தேசிய எண்ணம் இருந்ததா என்பது கேள்விக் குறிதான். பிற்காலத்தில் அந்நியர் ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை பெற வேண்டும் என்ற உணர்ச்சிப் பெருக்கு அந்தத் தேசிய உணர்வும் உள்பாங்கும் உருப்பெறுவதற்கு வித்தாக விளைவதைக் காணலாம்.

அந்த வித்து விருட்சமாகி அமைதி, அபிவிருத்தி, சமூகம் என்ற கனிகளைக் கொடுத்திருக்க வேண்டிய காலகட்டத்தில், இன்று தேசிய ஒருமைப்பாட்டைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டிய நிலையில் நாம் உள்ளோம். சமூக அமைப்பின் அடித்தளத்தில் நிலையூன்றியுள்ள வேறுபாடுகளும், அரசியல் ரீதியான பூசல்களும் அத்தகைய வளர்ச்சிக்குக் குறுக்கே வந்துவிட்டமை நாட்டின் அவலமாகும். பல் கலாசார ரீதியில் பன்மைச் சமூகமாக விளங்குகின்ற நாட்டில், போதங்களும் அவற்றின் பெறுபேறுகளான முரண்பாடுகளும் இயல்பானதுதான் என்ற விளக்கத்தைக் கொடுக்கச் சிலர் முயற்சிக்கலாம் சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லிம்கள், என்று பல்லின/பன்மொழிக் குழுக்களையும் பௌத்தர்கள், இந்துக்கள், கிறிஸ்தவர்கள், இஸ்லாமியர், என்று

பன்மதக் குழுக்களையும் கொண்ட சமூகம் தன்னுள் ஒற்றுமைப்பாட்டை நிலைநாட்ட முயற்சிப்பது அவசியம். அம் முயற்சியில் பன்மைச் சமூக இயல்பான நிலைகளைக் கருத்தில் கொண்டு அவற்றுக்கு முகங்கொடுப்பது இன்றியமையாதது.

சமூகப் பன்மைத்துவம்

பன்மைச் சமூகங்களின் பேதத்தின் அடிப்படை ஒன்றாகவோ அல்லது பலவாகவோ இருந்தாலும், அதன் வெளிப்பாடு எண்ணிக்கை உருவில் பெரும்பான்மை, சிறுபான்மை என்றே தோற்றம் எடுப்பது உலக நியதி.

தமது வாழ்க்கையோடு இணைந்த கல்வி, பொருளாதார, சமூக, அரசியல், உரிமைகள் யாவற்றையும் முழுமையாக, எதுவித தடையோ, குறையோ இல்லாமல் அனுபவிக்க விரும்புவது மக்கள் இயற்கை. அந்த அபிலாசைகள், பன்மைச் சமூகங்களின் நெருக்கிடைகளுக்கு உள்ளாகலாம். அப்படியான நெருக்கிடைகள் சிறுபான்மை இனத்தினரின் தனித்துவத்துக்கே அச்சுறுத்தல்களாகவும் அமையலாம். அவ்விதமான பய உணர்வைப் போக்க, அங்குள்ள பெரும்பான்மையினருக்குக் கிடைக்கும் வாய்ப்பு, வசதி, அனைத்தும் தமக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்ற உத்தரவாதத்தை விழைவது சிறுபான்மை மனப்பாங்கு அல்லது உள்போக்கு (Minority complex) என்பது எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவது. உலகின் பன்மைச் சமூகங்கள் ஒவ்வொன்றும் இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகும். இலங்கையும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

சமூகத்தில் காணப்படுகின்ற பேதங்கள் அவற்றின் வழிவந்த முரண்பாடுகள் சமூக வாழ்வின் சகஜ நிலையை வேரறுத்து விரிசல்களைத் தோற்றுவிக்கின்றன. அதைத் தவிர்க்க வேண்டுமாயின் பல்வேறு குழுக்கள் இடையேயும் புரிந்துணர்வு, விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பாங்கு, சமூக உறவு என்பன வளர்க்கப்பட்டு

நிலைநாட்டப்பட வேண்டும். அப்போது தான் இணக்கப்படும் ஒருங்கிணைப்பும் உருவாக முடியும்.

முரண்பாடுகளைக் கழைந்து இணக்கநிலையை ஏற்படுத்துவதற்கு உதவக்கூடிய காரணிகளுள் கல்வி முக்கியமானது. தேசிய வரலாறுகளை அந்தந்தத் தேசத்தின் நாகரிக வரலாறுகள் என்று கொள்வதாயின் அங்கு மிளிர்வது கல்வியின் வரலாறேயாகும். மக்களின் தேவைகளையும் அவற்றுக்கடாக நாட்டின் தேவைகளையும் நிறைவேற்றி நிலைபெறச் செய்வதில் தான் கல்வியின் பயன் தங்கியுள்ளது.

ஒவ்வொரு தனிமனிதனதும் பிறப்புரிமையான கல்வி அவனை வளர்ப்பதில் பல்வேறு கோணங்களில் பங்காற்றுகின்றது அறிவு வளர்ச்சி, ஆளுமை விருத்தி, ஆன்மீகப் பக்குவம், தொழிற்றிறன் மேம்பாடு, சமூகப் பொருத்தப்பாடு என்ற இவை ஒவ்வொன்றையும் கல்வி வளர்க்கின்றது. அதற்கேற்ற வகையில் கொள்கைகள், திட்டங்கள், நடைமுறைகள் உருவாக்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றமை உலக நாடுகளின் பொதுவான போக்காகும்.

மக்களின் மத்தியில் அடிப்படைக் கருவிகளில் காணப்படும் பேதங்கள் காரணமாக பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதும், அல்லது அவற்றின் பாதிப்புக்களைக் குறைக்க உதவுவதும் அவற்றின் மூலம் மக்களிடையே நெருக்கத்தை உருவாக்குவதும் கல்வியின் செயற்பாடுகளில் அடங்கும். மனித விழுமியங்களை உறுதிப்படுத்தி, ஒருவரை ஒருவர் மதிக்கச் செய்து, புரிந்துணர்வையும் சமூக உறவையும் ஏற்படுத்தும் வலிமை கல்விக்கு இருப்பது இதற்குக் காரணமாகும். உலகின் பல்வேறு பாகங்களிலும் காணக்கூடிய பன்மைச் சமூகங்களின் வரலாறுகள் காட்டும் காட்சி இதுவாகும். பின்னணியில் உள்ள பிரச்சினைகளைச் சீர் செய்து, வேறுபாடுகளைச் சமப்படுத்தி சமத்துவத்தை உருவாக்குவதில் கல்விக் கொள்கைகள் கணிசமான பங்கை வகிக்கின்றன. ஆனால், உருவாக்கப்படும

கொள்ளைகள் கல்விக்குப் புறம்பான அரசியல் போன்ற காரணிகளால் நெறிப்படுத்தப்படுமாயின் கல்வி பலமிழந்து தனது பணியில் தோற்றுவிடும். அங்கே ஒருங்கிணைப்பை ஏற்படுத்தவதற்குப் பதிலாக பிரிவினைக்கு வழிவகுக்கும் கருவியாகக் அமைந்துவிடுவதும் உண்டு. இத்தகைய வெளிப்பாடுகள் இருபதாம் நூற்றாண்டு இலங்கையில் காணப்பட்டனவா என்பதையும் அவற்றின் வழியில் நாடு பெற்ற அனுபவங்களையும் பார்ப்பதே இவ் உரையின் நோக்கமாகும்.

இலங்கையின் தேசிய உணர்வு

இலங்கையில் தேசிய உணர்வின் வளர்ச்சியைப் பின்னோக்கிப் பார்க்கும் போது அதன் அடித்தளத்தில் கல்வியைக் காணலாம். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பின்னரைக் கூற்றில் முகிழ்த்தெழுந்த சுதேசியத் மறுமலர்ச்சியில் அதன் மூலவேரைக் காணமுடியும். வடக்கில் ஆறுமுக நாவலர், தெற்கில் அந்காரிக தர்மபால, மற்றும் ஸ்ரீ சுமங்கல தேரோ, மீகெதுவத்த குணானந்த தேரோ போன்றோரின் முதன்மையில் கிளர்ந்தெழுந்த சுதேசிய மதக் கலாசாரச் சிந்தனைகள் அவற்றின் வளர்ச்சி, பரம்பல், செயற்பாடுகள் இலங்கை மக்களிடையே தம்மைப் பற்றிய சுய மதிப்பையும் விழிப்புணர்ச்சியையும் விதைத்தன. அந்த எழுச்சி நாட்டு மக்களிடையே காலான்றுவதற்குக் கல்வி கருவியாகவும் காரணமாகவும் அமைந்தது. கிறித்தவ மதப்பிடியிலிருந்து சுதேசிய பண்பாட்டை விடுவித்துச் சுய மதப் பின்னணியில் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பினை அவர்கள் தாபித்த கல்விக் கூடங்கள் அளித்தன. அந்த அத்திவாரம் “இலங்கையர்” என்ற உள்பாங்கின் பின்னைய செறிவுக்குப் பொருத்தமாக இருந்தது என்று சொல்வது தவறாகாது.

அதே காலத்தில் ஆங்கிலக் கல்வி கற்ற மத்திய வர்க்கத்தின் எழுச்சியும் தேசிய உணர்வுகளுக்கும் வலுஷ்டியது. அந்த எழுச்சிக்குத் தேசிய மட்டத்தில் தலைமை தாங்குபவர்களாக ஜேம்ஸ் பீரிஸ், ஈ.டபிள்யூ.

பெரேரா, பாரன் ஜெயதிலக்க, பொன்னம்பலம் இராமநாதன், பொன்னம்பலம் அருணாசலம் ஆகியோர் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் விளங்கினர். இலங்கைச் சமூகச் சீர்திருத்த மன்றம் (Ceylon Social Reform Association, 1905), இலங்கைச் சீர்திருத்தக் கழகம் (Ceylon Reform League, 1917) என்பவை சமூக மட்டத்தில் காணப்பட்ட குறைபாடுகளைக் களையும் வகையிலும், மக்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் வகையிலும் செயற்பட்டன. இலங்கையருடைய பண்பாட்டுக் கோலங்களின் பெருமையைத் தமது படைப்புகளின் மூலம் உலகறியச் செய்த கலாயோகி ஆனந்தக்குமாரசாமி இலங்கையருடைய சுயகௌரவம் தலைதூக்கச் செய்தார்.

பொன்னம்பலம் அருணாசலம் தொடக்கி வைத்த இலங்கைப் பல்கலைக்கழகச் சங்கம் (1905) கல்வியில் நாட்டு நலனின் தேசிய உணர்வின் சாரலாகத் தோன்றியது. அந்தப் பாதையில் அருணாசலத்தின் தலைமையில் உருவாகிய இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் (Ceylon National Congress , 1915) இலங்கையரிடையே இன, மத, மொழி வேறுபாடுகள் அனைத்தையும் கடந்து ஒருமித்த போக்கினை நிலை நாட்ட முனைந்தது. ஆனால் அந்த முயற்சி கைகூடியதாகவோ அல்லது நீண்ட காலம் தொடர்ந்ததாகவோ கூறமுடியாது. பின்னைய காலகட்டங்களில், முக்கியமான நிலைமைகள் ஒவ்வொன்றிலும், குறுகிய அரசியல் இலாபநோக்குகள் குறுக்கிட்டது போல, அன்றும் தேசியம் தலைசாய்ந்தமை வரலாறு.

மொழிக் கல்வியும் தேசியமும்

அவ்விதம் கருக் கொண்ட தேசிய உணர்வுக்கு போஷாக்கு ஊட்டுவதாக கல்வியில் சுதேசிய உணர்வு மொழிக்கடாகப் புருந்தது. அந்த வரலாறு ஒரு சுவையான கதையாகும்.

எந்தக் கல்வி அமைப்பிலும் வகுக்கப்படுகின்ற இலக்குகளை அடைவதற்குக் கருவியாகச் செயற்படுவது நடைமுறையில் பயன்படுத்தப்படுகின்ற கலைத்திட்டமேயாகும். அதில் இடம்பெறுகின்ற பாடங்கள்தான் அதற்கான சாதனங்கள். அவற்றின் உள்ளடக்கங்கள், செல்நெறிகள் மாணவர் எதை அடைய வேண்டுமோ அதை நோக்கி அவர்களைச் செலுத்தவல்லன.

எமது கண்ணோட்டத்துக்குள் அடங்குகின்ற காலப்பகுதியின் முதற்கட்டமாகிய 1901-1948 காலம் நாடு குடியேற்ற ஆட்சிக்குட்பட்ட காலம். அன்றைய கல்வி குடியேற்றவாதப் போக்கில் ஆட்சியாளர்களின் நலன்களைப் பேணிப் பாதுகாப்பதிலேயே கண்ணாயிருந்தது. இந்தியாவில் மக்கொலே பிரபுவின் இலக்காயிருந்த “பிறப்பாலும் நிறத்தாலும் இந்தியராயும் செயலாலும் சிந்தனையாலும் ஆங்கிலேயரான” சமூக உருவாக்கம் இலங்கையிலும் காணப்பட்டது. 1831 இல் கோல்பூறுக் முன்வைத்த விதப்புரைகள் காலணித்துவ ஆதிக்கத்தை ஊன்றுவதற்குக் கல்வி கருவியாக அமைந்தது. ⁽¹⁾ அந்த வழியில் வந்த இலங்கைக் கல்வி, 1912இல் பிறிட்ஜ் குறிப்பிட்டது போல, “இலங்கையரை ஐரோப்பிய மயமாக்கும் இயல்பினதாய், மாணவரைத் தேசிய உணர்வறச் செய்வதாய்” அமைந்தது. (Bridge Report, P-21).⁽²⁾ பிறிட்ஜ் உடன் சமகாலத்தில் செயற்பட்ட மக்லிடயட் குழுவினரின் அறிக்கை அன்றைய தேசிய உணர்வைப் பற்றி, முக்கியமான தகவலைத் தருகின்றது. மக்லிடயட் குழுவினர் தமது விசாரணையில் மிகவும் எச்சரிக்கையுடன் செயற்பட்டு தமக்கு வேண்டிய தகவல்களைப் பள்ளிக் கூட அதிபர்கள், நிர்வாகிகளிடம் பெறுவதற்கு வினாக்கொத்துக்களைப் பயன்படுத்தினர். சிங்களம், தமிழ் ஆகிய தேசிய மொழிகளைக் கலைத் திட்டத்தில் சேர்ப்பது தொடர்பான வினாவும் இதில் அடக்கியிருந்து. ஐரோப்பிய அதிபர்கள் சிலர் அவ்விரு மொழிகளை எல்லா வகுப்புகளிலும் புகுத்துவதை வரவேற்றனர். ஆனால், இலங்கையரிடமிருந்து குறிப்பாகச்

சிங்களவர், அவ்வெண்ணத்துக்கு எதிர்ப்பே கிடைத்தது. (Macleod Report), ⁽³⁾ 1926 இல் நியமிக்கப்பட்ட கல்வி ஆணைக்குழு தாய் மொழிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதை ஆதரித்தது. அப்போக்கில் திரு. அ. கனகரத்தினம், சேர் வைத்திலிங்கம் துரைசுவாமி, சேர். பொன். இராமநாதன் ஆகியோரின் கருத்துக்கள் முக்கிய செல்வாக்குகளாக அமைந்தன.

அன்று தொட்டு முக்கியமாக இரண்டாம் அரசாங்கசபைக் காலத்தில், கல்வியில் மொழி மீது கூடிய கவனம் செல்வதைக் காணலாம். அரசாங்கசபைக்கு உள்ளேயும் தாய் மொழி போதனாமொழியாக வேண்டும் என்ற அழுத்தங்கள் எழுந்தன. அவற்றின் ஒட்டுமொத்த பிறப்பாகவும் வடிவமாகவும் 1943 ஆம் ஆண்டின் கல்வி விசேட குழுவின் தாய் மொழி போதனாமொழியாக வேண்டும் என்ற விதப்புரை (க.வி.குழு அறிக்கை 40-41)⁽⁴⁾ பிறந்தது என்று கொள்வது சாலப் பொருந்தும். அன்று சுதேசிய உணர்வின் சின்னமாகத் தோன்றிய தாய்மொழிக் கொள்கை பிற்காலத்தில், பல்வேறு காலப்பகுதிகளில் விளக்கங்கள், விமர்சனங்களால், சிதைக்கப்பட்டுப் பிரிவினை உணர்வுக்குப் பலங் கொடுப்பதைக் காண்கின்றோம். கல்வியில் சமத்துவத்தையும் சமூக நீதியையும் நிலைநாட்ட முற்பட்ட அந்தக் குழுவினரின் அந்தத் தத்துவத்தைப் பேணிவளர்க்க அடுத்து வந்த தலைமுறையினர் தவறியதும், தமது குறுகிய அரசியல் நோக்கங்களுக்குத் துணையாக அதை வலித்திழுத்துச் சிதைத்ததும், இயற்கைப் போக்கில் பலமடைந்திருக்கக்கூடிய தேசிய உட்பாங்கினைப் பாழ்படுத்தின.

அந்நியராட்சிக் காலத்தில் படிப்படியாக முகிழ்த்தெழுந்த உணர்வுகள் சுதந்திரம் கிடைக்கப் போகின்றது என்ற கட்டத்தில் வடிவம் பெற எத்தனிப்பதைக் காண்கின்றோம். முழுமையான இறைமையும் தன்னாதிக்கமும் கொண்ட அரசாக இலங்கை விளங்க வேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டில், அதற்கு முன்னாயத்தமாக அரசு கருமொழி எதுவாக இருக்க

வேண்டுமென்ற சிந்தனையில், ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா “சிங்களம் மட்டும்” என முன்மொழிந்தமையும் பின்னர் வி. நல்லையாவின் திருத்தத்தினை ஏற்று சிங்களம் தமிழ் இரண்டும் அரசு கருமொழிகளாகும் கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டமையும் (Hansard 1944), ⁽⁵⁾ “ஒரே ஒரு மொழி தான் அரசு கருமொழியாக இருக்க முடியும் அது சிங்களமன்றி வேறு எதுவாக இருக்கலாம்?” என்று ட்ட்லி சேனாநாயக்கா மாறுபட்டமையும் (Hansard 1944), ⁽⁶⁾ நாட்டின் அரசியல் வரலாற்றின் எதிர்கால முரண்பாடுகளுக்குக் கட்டியம் கூறுவனவாக அமைந்தன. அதை ஒட்டி அதற்கான ஆயத்தங்களின் அடித்தளமாக சிங்களம், தமிழ் இரண்டையும் போதனா மொழிகளாக ஆக்குவதென்ற முடிவு 1946 ஆம் ஆண்டின் அரசாங்க சபையில் உருவானது. ⁽⁷⁾ அந்த முடிவு “தாய் மொழி” தத்துவத்தைப் புறக்கணித்து தேசிய மொழி என்ற வாதத்தை வளர்ப்பதற்கு முன்னோடியாக அமைந்தது. கன்னங்கரா விதப்புரையின் “தாய்மொழி” என்ற பிரயோகம் அன்று மக்களிடையே வழக்கிலிருந்த சிங்களம், தமிழ், ஆங்கிலம் என்ற மூன்றுள் எதையும் ஒதுக்கவில்லை. மாணவருடைய குடும்பப் பின்னணியைப் பொறுத்து அவற்றுள் எதுவும் போதனா மொழியாகப் பயன்படுத்தலாம். ஆனால் பிற்காலத்தில் அரசியல் அலைகளின் வீச்சில் “தேசியம்” என்ற கருத்தேற்றத்துக்குட்பட்டு ஆங்கிலம் ஓரங்கட்டப்பட்டு தேசிய மொழிகளைப் பிரசாரப்படுத்தியமை புதிய போக்காகப் பரிணமிப்பதைப் பார்க்கிறோம் (NEC, 1962, P-12) ⁽⁸⁾

இனவாதத்தின் எழுச்சி.

சுதந்திரத்தின் பின்னர் உருவாகிய அரசியல், சமூக நிலமைகள் போட்டா போட்டிகளைத் தோற்றுவித்ததன் விளைவாகத் தேசிய உணர்வு என்ற கோட்பாட்டில் கீறல் ஏற்பட்டு விரிசல் பரவுவதைக் காணலாம். குறுக்கு

வழிகளில் தொடங்கிய அரசியல் பயணங்கள், சலனமின்றி அமைதியாக இருந்த தேசிய வாழ்வில் பிரிவினை உணர்வுக்கு வழிவகுத்தன. “சிங்களம் மட்டும் அரசு கரும மொழி” என்ற கோஷமும் அதை வலியுறுத்தி அரசியல் ஆதாயங்கள் கருதி முன்னெடுக்கப்பட்ட பிரசாரங்களும் அவற்றை நியாயப்படுத்த எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளும் மொழி ரீதியில் தொடங்கி இனரீதியிலான பிளவாக முடிந்தன. அந்த இனவாத புயல் வீச்சில் சிங்களவர், தமிழர் என்ற இரு முக்கிய குழுமங்களுக்கிடையே தோன்றிய சந்தேகம், அவ நம்பிக்கை என்பன புரிந்துணர்வு, சுமுகஉறவு, விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பாங்கு, இணக்க உணர்வு ஆகியவற்றைக் காற்றில் கலைத்துவிட்டன.

தேய்ந்து மறைந்துவிட்ட அந்த தேசிய இணக்கத்தை மீண்டும் கட்டியெழுப்ப கல்வி என்ன செய்தது, என்ன செய்யலாம், என்பன சிந்தனைக்குரியவையாகும். மறுபக்கத்தையும் பார்க்கத்தான் வேண்டும். கல்வியின் செயற்பாடு எதிர் மறையாக அமைந்ததா என்ற கேள்விக்கும் பதில் தேடத்தான் வேண்டும். இந்த வகையிலான் தேடல் கசப்பான உண்மைகளையே எம் முன் வைக்கின்றது.

மொழியும் அரசியலும்.

தேசிய ஒருங்கிணைப்பில் கல்வியின் பங்கு பற்றிய பார்வையில் மொழி அடிப்படையிலான முரண்பாடுகளைச் சமன் செய்வதில் கல்வியின் பங்கினை முதல் பார்க்கலாம். கல்வியின் ஊடகமாகவும் பாடப்பரப்புகளில் முக்கியமான ஒன்றாகவும் இடம்பெறுவது மொழி. இலங்கையிலும் அந்த இடம் மொழிக்கு உண்டு. அந்த தொடர்பில் நமது நாட்டில் நடந்தவற்றைப் பார்க்கும் போது கல்வி தனது கடமையைச் சரிவரச் செய்யவில்லை என்ற கருத்து எழுகின்றது. கல்வி ஊடகமென்ற முறையில் மொழியின் பாவனை தொடர்பான போக்குகளே இங்கு முதன்மை பெறுகின்றன.

முதலாவது பாதிப்பு கல்வியூடகமாக ஆங்கிலத்துக்கு இருந்த இடம் ஊடறுக்கப்பட்டமை. தாய் மொழிக்குப் பதிலாக தேசிய மொழி என்ற அழுத்தத்தில், அதுவரை ஆங்கிலத்தைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டமையால், அதன் மூலம் கற்ற, பறங்கியர், மலேகாரர், ஆகிய குழுக்களுக்கு ஆங்கிலம் மூலம் கற்கும் உரிமை அளிக்கப்பட்டது. அவர்கள் தேசிய மொழிகள் இரண்டில் ஏதாவது ஒன்றைத் தெரிவு செய்ய வேண்டும் என்ற 1962 தேசிய கல்வி ஆணைக்குழுவின் விதப்புரை (SPI, 1962, P.12)⁽⁹⁾ அரசியல் நோக்கங்கள் கல்வியில் ஊடுருவியதன் பிரதிபலிப்பு எனலாம்.

மேலும், மலைநாட்டு தமிழ் மக்கள் சிங்களத்துக்கடாக கற்ற வேண்டும் என்ற தமது கருத்தை நியாயப்படுத்தவதற்கு, அந்நியர் தாம் குடியேறிய நாட்டின் அரசு கரும மொழியிலேயே கல்வி கற்க வேண்டும் என்று அக்குழுவினர் தெரிவித்த விளக்கம் அரசியல் நோக்கத்தை அப்பட்டமாகப் புலப்படுத்துகின்றது. (SP - XVII, 1962, PP 18-20)⁽¹⁰⁾

சிங்களத்தை அரசுகரும மொழியாகத் திணிக்கும் நோக்கில் அடுத்தடுத்த காலப் பகுதிகளில், போதனா மொழிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வியாக்கியானங்கள் கவனத்திற்குரியன. 1968 ஆம் ஆண்டில் பொதுக் கல்வி பற்றிய சட்ட நகல் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட போது பிள்ளையின் போதனா மொழி எதுவாக இருக்க வேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிக்கப் பெற்றோருக்கு உரிமை வழங்கும் வகையில் “பெற்றோர் தெரிவு” என்ற கருத்து முன்வைக்கப்பட்டது. பிள்ளையின் தாய்மொழி போதனா மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்ற தத்துவத்தை ஓரங்கட்டி, அது பெற்றோரால் தீர்மானிக்கப்படலாம். என்ற சிந்தனை, அன்றைய அரசியல் சூழ்நிலையில் சமூக பொருளாதாரத் தேவைகள் தமிழ்ப் பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளுக்கு சிங்களத்தைப் போதனா மொழியாகத் தெரிவு செய்யத் தூண்டும் என்ற நோக்கில், சிங்களத்தைத் தமிழர் மீது

திணிப்பதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட மறைமுகமான முயற்சி என்ற விமர்சனத்திற்கு இடங் கொடுத்தது. இன ரீதியான கருத்தேற்றம் கல்வியில் நுழைக்கப்பட்ட அந்த வேளை தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளின் ஏகோபித்த எதிர்ப்புப் பிரேரணையைத் திரும்பப் பெறச் செய்தது.

கல்வியில் இனவாதம்.

சுதந்திர இலங்கையில் 50களை அடுத்து, அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றவும் அதனைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளவும், இனவாதம் இலகுவான வழியாக மேற்கொள்ளப்பட்டதை எவரும் அறிவர். பேரினவாதத்தின் பயமுறுத்தல் சிறுபான்மையினிடையே தோற்றுவித்த அச்ச உணர்வு, தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள, எதிர்ப்பு நடைவடிக்கைகளில் சிறுபான்மையினரை இறங்கச் செய்தது. அவற்றின் விளைவாக, அதுவரை காலமாக இனங்களுக்கிடையே இருந்த சுழுக உறவுக்குப் பதில் பிரிவினையும், சந்தேகமும் தலைதூக்கின.

நிலமையை மேலும் மோசமடையச் செய்வதாக 1970களில் பல்கலைக்கழகக் கல்விக்கான அனுமதியில் புகுத்தப்பட்ட தரப்படுத்தல் நடவடிக்கை அமைந்தது. இலங்கையின் பல்கலைக்கழக வரலாற்றில், 1970 வரைக்கும் மாணவ அனுமதி அதற்கென நடாத்தப்பட்ட போட்டிப் பரீட்சை பெறுபேறுகளின் அடிப்படையிலேயே இடம்பெற்றது. 1970களில் பதவியேற்ற இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணி அரசு இனத்துவ உணர்வுகளால் உந்தப்பட்ட அரசியல் அழுத்தங்களுக்கு அடிபணிந்து எடுத்த முடிவுகளின்படி அம்மரபு மாற்றப்பட்டு, மாணவர் எடுத்த புள்ளிகள் தரப்படுத்தப்பட்டு அவ்விதம் தரப்படுத்தப்பட்ட பெறுபேறுகளின் அடிப்படையில் பல்கலைக்கழக அனுமதி தீர்மானிக்கப்பட்டது. அந்தத் தீர்மானத்தை நியாயப்படுத்த முன்வைக்கப்பட்ட எந்த விளக்கமும் தமிழ் மாணவரிடையே தமக்கு அநீதி விளைவிக்கப்பட்டுவிட்டது என்ற ஆதங்கத்தை குறைக்க முடியவில்லை.

பாராளுமன்றத்துக்குள்ளும், வெளியேயும் அத் தரப்படுத்தல் பற்றிய வாதப்பிரதிவாதங்கள் நாட்டு மக்களிடையே பிறப்பித்த கசப்புணர்வுகளின் பேறுகளை நாம் இன்றும் அனுபவிக்கின்றோம். இந்த விதத்தில், அமைதி, விருத்தி, முன்னேற்றம் எல்லாவற்றையுமே பாதிக்கும் அளவுக்குப் பரந்துவிட்ட இனங்களுக்கிடையிலான விரிசலுக்குக் கல்வி ஒரு காரணியாக இருந்தமை கவலைக்குரியதேயாகும். நாட்டில் முகிழ்த்த தீவிரவாத சிந்தனைகளுக்கும் செயற்பாடுகளுக்கும் கல்வியில் சிறுபான்மையினருக்கு, முக்கியமாக தமிழருக்கு ஏற்பட்ட புறக்கணிப்பு கணிசமான பொறுப்பினை ஏற்றுக்கொள்ளத் தான் வேண்டும்.

பாட நூல்கள்.

மக்களிடையே பரஸ்பரம் மதிப்பையும் அங்கீகாரத்தையும் உருவாக்கி, சமத்துவம், சகோதரத்துவம், புரிந்துணர்வு, என்பவற்றைக் கட்டியெழுப்பி ஒற்றுமை உணர்வை நிலைநாட்டுவதில் கல்வியின் பணி கலைத்திட்டத்தின் மூலம் இடம்பெறுகின்றது. குறிப்பாக மொழி, சமயம், சமூகக்கல்வி, ஆகிய மூன்று பாடங்களும் பொருத்தமான முறையில் வரையறுக்கப்பட்டு, அதற்கான பாடநூல்கள் தயாரிக்கப்பட்டு, தூய்மையான நேர்மையான உணர்வோடு கற்பிக்கப்பட்டால் எம்மவர் மத்தியில் பேதங்களை அகற்றி / குறைத்து இணக்கப்பாடையில் கொண்டு செல்ல முடியும். ஆனால், நடந்தவற்றைப் பார்க்கும் போது பொறுப்பிலுள்ளவர்கள் அதை உணர்ந்தது போலத் தெரியவில்லை.

1972இல் புதிய கல்விச் சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்ட பொழுது, ஒன்றிணைந்த பாடப் பரப்புகளாக சமூகக்கல்வி, விஞ்ஞானம் என்பன கலைத்திட்டத்தில் புகுத்தப்பட்டன. வரலாறு, குடியியல், புவியியல், சமூகவியல், பொருளியல் எனத் தனித்தனியாக இருந்த அறிவுத் தொகுதிகள் மாணவருக்குப் பயன்படும்

வகையில், சமூகக்கல்வி என்று ஒன்றிணைக்கப்பட்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அதன் மூலம் மாணவரிடையே இடம்பெறும் அறிவு வளர்ச்சியோடு நாட்டுப் பற்றும் வளர்க்கப்படும். என எதிர்பார்த்தனர். (கல்வியின் புதிய பாதை, ப.13) ⁽¹¹⁾. பொருத்தமான் முறையில் பாடப்பரப்பு வகுக்கப்பட்டு அதற்கான பாடநூல்கள் ஆக்கப்பட்டிருந்தால் அந்த எண்ணம் நிறைவேறியிருக்கக்கூடும். நடந்ததோ வேறு, (இந்தப் பார்வை தமிழ் மொழிமூலப் பாடநூல்களை மையமாகக் கொண்டது. நடமுறைப் பிரச்சினைகள் சிங்கள மொழிமூலப் பாடநூல்களின் பரிசீலனையைத் தடுக்கின்றன.) “சமூகக்கல்வியும் வரலாறும்” என்ற பெயரில் வெளியாகும் பாடநூலைத் தயாரிக்கும் எழுத்தாளர் குழுவில் தமிழர் ஒருவர் தானும் இல்லை. சிங்கள மொழி மூலம் எழுதப்பட்ட மூலநூல் பின்னர் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்படுகின்றது. அந்த வழியில் மூலநூலில் எழுதின்ற கருத்துக்களும் விளக்கங்களும் குரோத உணர்வுகளுக்கு இடங்கொடுத்து விடுகின்றன என்ற குற்றச்சாட்டு நிராகரிக்க முடியாதது. உதாரணங்களாக எமது பள்ளிக்கூடங்களில் இன்று பாவனையிலுள்ள “சுற்றாடற்கல்வி தரம்-6” “சமூகக்கல்வியும் வரலாறும் ஆண்டு-9” என்ற பாடநூல்களை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

“சுற்றாடற்கல்வி தரம்-6” என்னும் நூலில் எட்டாவது பாடம் இலங்கை மக்கள் என்பதாகும். அதில் சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லிம்கள், மலேசியர் ஆகிய இனக் குழுக்கள் இலங்கையில் வாழும் மக்கள் என்று காட்டும் போது அவர்களுள் சிங்களவரே முதல் வந்தவர்கள் என்றும் ஏனையோர் பிற்காலங்களில் காலத்திற்கு காலம் வந்து குடியேறியவர்கள் என்றும் விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். (ப-55). இலங்கையின் முதலாவது மன்னன் விஜயன் என்றும் அவனது பின்னோர்களே சிங்களவர் என்றும் வலியுறுத்தும் பாணி, இலங்கையின் பூர்வீகக் குடிகளைப் பற்றிய செய்திகள் அனைத்தையும் மறைத்துவிட்டு சிங்கள இனத்திற்கு முதன்மை இடத்தைக் கொடுக்கும்

முயற்சியாகும் எனச் சிந்திப்போரை ஊக்குவிப்பதாகும். அதே நூலின் 55 ஆவது பக்கத்தில் இந்தியாவில் சாஞ்சி தூபியில் விஜயனது இலங்கை வருகை பற்றிய சிற்பம் ஒன்று இருப்பதாகவும் அதில் சிங்க உருவத்தினுடைய கொடியொன்று காணப்படுவதாகவும், அது புராதன சிங்களவரின் குலச்சின்னமாக இருந்திருக்கலாம் எனவும், அது இன்றைய தேசியக் கொடியின் சின்னமாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கக் கூடும் என்ற கருத்துக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவ்விதமான “புதிய கதைகள்” அவற்றின் அடிப்படையில் கொள்ளப்படுகின்ற “புதிய ஊகங்கள்” மக்களிடையே பரஸ்பர மதிப்பை உருவாக்குவதற்குப் பதிலாக உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மைகளையே உருவாக்கும் என்பதை மறுக்கமுடியாது.

அதே போல “சமூகக்கல்வியும் வரலாறும் ஆண்டு-9” என்ற நூலிலும் இனக்குழுக்களிடையே சமூக உறவைக் குலைக்கக் கூடிய வகையில் கருத்துக்கள் வரையப்பட்டுள்ளன. யாழ்ப்பாண இராச்சியம் ஒரு பிராந்திய அரசு என்ற வியாக்கியானம், அன்றைய காலகட்டங்களில் நாடளாவிய தேசிய அரசு எதுவும் தொடர் ஆட்சி செலுத்தாத நிலையில், கேள்விக்குரியதே. யாழ்ப்பாண அரசு பற்றிய தகவல்கள் இருந்தும் அவை போதுமான அளவு வழங்கப்படாமை தமிழரது வரலாறு இருட்டடிப்பு செய்யப்படுகின்றதா? என்ற சந்தேகத்தை நியாயப்படுத்துகின்றது. தென்னிந்தியாவில் இருந்து இடம்பெற்ற படையெடுப்புகள் பற்றிக் கூறும் போது சந்தர்ப்பவாதிகள், கூலிப்படைகள், ஆக்கிரமிப்பாளர்கள், குறையாடினர், துன்புறுத்தினர் என்ற வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் காணப்படுகின்றன. பின்னர் வந்த ஐரோப்பியரைப் பற்றிய குறிப்புகளில் இவ்வகைப் பிரயோகங்கள் காணப்படாமையும், மாறாக பவ்வியமான மொழிப் பிரயோகங்கள் இடம் பெறுவதும் எழுத்தாளரது மனோபாவத்தையும் உள்நோக்கத்தையும் கேள்விக்குரியதாக்குகின்றது.

“வரலாறு ஆண்டு 8” என்னும் நூலில் கலைகள் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது 1ஆம் பராக்கிரமபாகுவின் தமிழ் மகாசாய பற்றிக் கூறுகையில் “தமிழ்க் கைதிகளைக் கொண்டு கட்டுவிக்கப்பட்ட தெமழ மகா சாய என்பதே இம் மன்னனால் கட்டப்பட்ட மிகப் பெரிய தூபி” (ப-26) எனவும் பொலநறுவைக் கால 1ஆம் இலக்கச் சிவன் கோவில் “சிங்கள மன்னர்களுக்குச் சேவை புரிந்த தென்னிந்தியக் கூலிப்படையினர் வழிபடுவதற்கு கட்டப்பட்டிருக்கலாம்” (பக் 26) எனவும் குறிப்பிடுவது தமிழர்களைப் பற்றிய ஒரு தாழ்வான கணிப்பீட்டை வளர்ப்பதாக முடியும். இத்தகைய போக்கு “இலங்கையில் இனவாதம் பாடநூல்களிலிருந்தே தொடக்கம் பெறுகின்றது என்பது அழுத்தமாக குறிப்பிடவேண்டிய ஒன்றாகும்” (துரை மனோகரன்) ⁽¹²⁾ என்ற கருத்து ஏற்படையதே என்று எண்ண வைக்கின்றது.

சமயம், மொழி ஆகிய பாடங்களுக்கான நூல்களைப் பற்றி இம்மாதிரியான விமர்சனங்களுக்கு இடமில்லை எனக் கொண்டாலும், அவை தேசிய நோக்கில் புரிந்துணர்வு, இணக்கம் ஆகிய பாதையில் ஆற்றும் பணி போதுமானது எனக் கூறமுடியாது. சமய பாடத்திற்குரிய நூல்களை எடுத்துக் கொண்டால் (இங்கு “சைவநெறி” தொடர் நூல்களே கருத்தில் கொள்ளப்படுகின்றன) சைவத்தைப் பற்றிய அறிவை வளர்ப்பதில் அவை உதவலாம். ஆனால், மத அடிப்படையில் பிரிவினை காணப்படும் சமூகத்தில் ஒருங்கிணைப்புக்கு உதவக்கூடிய புரிந்தனார்வை வளர்க்க உதவுகின்றனவா? என்பது சந்தேகமே. தத்தம் மதங்களைப் பற்றி அறிவது போதாது பிற மதங்களின் பெருமைகள், அவை வலியுறுத்தும் விழுமியங்கள் பாடநூல்கள் ஊடாக மாணவரிடையே செரிய வேண்டும். இது இடம்பெறவில்லை என்பதே உண்மை.

மொழிப் பாடத்தைப் பொறுத்தமட்டில், தமிழ்மொழிப் பாடநூல்கள் முற்குறிப்பிட்ட தேவையைப் பூர்த்தி

செய்வனவாக இல்லை தமிழ் அறிவு, ஆற்றலை வளர்க்கும் நோக்கம் பெருமளவு நிறைவேறுகின்றது. "ஒன்றிணைந்த கல்வி" என்ற சிந்தனையில் அவற்றில் பிறப்புகளைப் பற்றிய பாடங்கள் இடம்பெறுவது பற்றிய சர்ச்சை இவ்வுரையின் தேவைக்குள் அடங்கவில்லை. அதைப் புறத்தேவிடுத்து, அந் நூல்களை எடுத்தால், அவையும் தேசிய உணர்வுக்கு வழி சமைக்கவில்லை என்றே கூறவேண்டும். தேசிய கலாசாரத்தைக் கட்டியெழுப்பக் கூடிய, பொதுவான கலை அம்சங்கள், வாழ்வுப்பழக்க வழக்கங்கள், விழாக்கள் என்பவற்றைக் காட்டுகின்ற பாடங்களின் இணைப்பின் மூலம் முயற்சிக்கலாம். அதற்குடாக சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லிம்கள், மலேக்காரர் ஒருவரைப் பற்றி ஒருவர் நன்கறிந்து தமக்கிடையேயுள்ள நெருக்கங்களை இனங்கண்டு கொள்வது அவர்களிடையே நிலையான புரிந்துணர்வுக்கும் அங்கீகாரத்துக்கும் வழிவகுக்கும்.

இரண்டாம் மொழி.

பன்மொழிச் சமூகங்களில் இரண்டாம் மொழி பற்றிய கொள்கை வகுப்பும் அமுலாக்கமும் பிரத்தியேக முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகின்றன. இலங்கைக்கும் இது பொருந்தும். இது தொடர்பான சிந்தனைகள், செயற்பாடுகள், இனங்களுக்கிடையே நெருக்கத்தையும், புரிந்துணர்வையும் வளர்க்கும் நோக்கில் இல்லாமல், அரசியல் அல்லது பிறநோக்கங்களிலேயே கடைப்பிடிக்கப்பட்டமை வரலாறு.

1972 கல்விச் சீர்திருத்தங்கள் "இரண்டாவது மொழியாகச் சிங்களமொழி மூலம் பயிலும் மாணவர் ஆங்கிலத்தை அல்லது தமிழையும், தமிழ்மொழி மூலம் பயில்வோர் ஆங்கிலத்தை அல்லது சிங்களத்தையும், சிங்களமொழி மூலம் பயில்வோர் ஆங்கிலத்தை அல்லது தமிழையும் தேர்ந்தெடுக்கும் சுதந்திரம் வழங்கப்படும். ஆனால் ஆங்கிலத்தையே பெரும்பாலோர் இரண்டாவது மொழியாகத் தேர்ந்தெடுப்பர் என்று அமைச்சு

நம்புகின்றது.” என்று கூறின. (ப-12) ⁽¹³⁾ அதற்கான காரணங்களாக உலகின் பிரதான வணிக மொழியாகவும் உயர்கல்விக்குரிய சர்வதேசமொழியாகவும் ஆங்கிலத்தின் அந்தஸ்து சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

அதே நேரத்தில் மொழியால் வேறுபட்ட குழுக்களை ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புபடுத்த மேலதிகமாக (மூன்றாவதாக) ஒரு மொழியைக் கற்பிப்பது தொடர்பான கருத்துக்கள் அலசப்பட்டன. அதை விருப்புப்பாடமாகவோ அல்லது கட்டாய பாடமாகவோ புகுத்துவது என்பது பற்றியோ எந்த மொழியைப் புகுத்துவது என்பது பற்றியோ தெளிவான சிந்தனை காணப்படவில்லை. அதன் உள்நோக்கம் தமிழ்மூலம் கற்போருக்கு சிங்களத்தைக் கட்டாயப்படுத்துவதாக இருந்தது என்ற எண்ணம் தவறானதல்ல. “பல நாடுகளில் சிறுபான்மை இனத்தோருக்குப் பெரும்பான்மையோரின் மொழி கட்டாயமாக படிப்பிக்கப்படுகின்றது. ஆனால், எந்த காட்டிலும் சிறுபான்மையினோரின் மொழி பெரும்பான்மையினோருக்கு படிப்பிக்கப்படுவதை நாம் அறியோம். இக் கொள்கைப்படி சிங்களம் மூலம் கல்வி பயிலாத மாணவர்களுக்கு சிங்களத் தேர்ச்சியினைக் கட்டாயம் ஊட்டுவது பற்றி அமைச்சு கருத்து செலுத்தியுள்ளது. அத் தீர்மானம் வறிதே கல்விக் கொள்கை பற்றிய ஒன்றாக அன்றி அரசியல் கொள்கை பற்றியதாகவும் இருப்பதால் இப்போது இப்படியான ஒரு நடவடிக்கை எடுப்பதற்கான அதிகாரம் அமைச்சுக்கு இல்லை” (ப.ப- 16-17) ⁽¹⁴⁾ என்பது கொடுக்கப்பட்ட விளக்கம். அது ஆட்சியாளர்களுடைய எண்ணங்களில் தேசிய நலன்களுக்குப் பதிலாக அரசியல் ஆதிக்க எண்ணங்களே ஓங்கி நின்றன என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றது. அன்று மக்களிடையே ஒற்றுமையை நாடி யதார்த்த நோக்கில் பயன் தருவகையில் இரண்டாம்/மூன்றாம் மொழிக் கொள்கையை அமுல்படுத்தி இருந்தால் மொழியால் ஏற்பட்ட விரிசலைக் குறைத்திருக்கலாம்.

அதற்குப் பின்னரும் அடுத்தடுத்து பதவிக்கு வந்த அரசுகளிடமும் பிரச்சினைக்கு முகங்கொடுக்கும் துணிச்சல் காணப்படவில்லை. 1981இல் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசு முன்வைத்த கல்விச் சீர்திருத்த ஆலோசனைகள் கனிப்ட்ட இடைநிலை மட்டத்திலும் (6-8) சிரேட்ட இடைநிலை மட்டத்திலும் (9-11) நடைமுறைச் சிங்களம்/நடைமுறைத்தமிழ் என்ற பாடங்களைப் புகுத்துவது பற்றி எடுத்துரைத்தது. கனிப்ட்ட இடைநிலையில் வழமையான ஒன்பது பாடங்களுடன் பத்தாவது பாடமாக விருப்பின் அடிப்படையில் கற்பிக்கும் எண்ணம் தெரிவிக்கப்பட்டது (ப-3)⁽¹⁵⁾ சிரேட்ட இடைநிலையில் அப் பாடங்களை அழகியற்கல்விக்கு மாற்றாக கற்பிக்கலாம் என்று கூறப்பட்டது. (ப-5)⁽¹⁶⁾ அது ஆட்சியாளர்களின் குழப்பநிலையையும் இயலாமையையும் பிரதிபலித்தது.

1997 பொதுக் கல்விச் சீர்திருத்தங்கள் இரண்டாவது தேசிய மொழியைக் கற்பிப்பது - அதாவது சிங்கள மாணவர்க்குத் தமிழையும் தமிழ் மாணவர்க்குச் சிங்களத்தையும் - ஆசிரியர் கிடைப்பதைப் பொறுத்து கனிப்ட்ட இடைநிலை மட்டத்தில் (6-9) அறிமுகப்படுத்தப்படும் என்று தெரிவிக்கின்றது. (ப-11)⁽¹⁷⁾ சிரேட்ட இடைநிலை மட்டத்தில் (9-11) ஏழு அடிப்படப் பாடங்களுக்கு மேலதிகமாக மூன்று விருப்புப் பாடங்களைத் தெரிவு செய்ய மாணவர் அனுமதிக்கப்படுவர் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. விருப்புப் பாடங்களுள் சிங்களம்/தமிழ் இரண்டாவது மொழியாக இடம்பெற்றுள்ளது. (ப-12)⁽¹⁸⁾ இந்த ஆலோசனைகளில் தயக்கமும் உறுதியின்மையும் தொனிப்பது கவலைக்குரியது. எனினும் அண்மையில் கல்வி அமைச்சர், சனாதிபதியின் ஆலோசனையின் பேரில் "சிங்கள மாணவர்க்கு தமிழையும் தமிழ் மாணவருக்கு சிங்களத்தையும் முதலாம் வகுப்பிலிருந்து 2000, ஜனவரி 1 முதல் கற்பிக்க வேண்டும்" என்று செய்த சிபார்சை அமைச்சரவை வரவேற்றுள்ளமை⁽¹⁹⁾ நல்ல அறிகுறி எனலாம். இருப்பினும் அதன் அமுலாக்கமும்

நடைமுறையும் பழைய பல்லவிதானா? என்பதைக் காலம்தான் காட்ட வேண்டும்.

இணைப்பு மொழி.

மக்களை இணைப்பதற்கு மொழி கருவியாகக் கையாளலாம் என்ற சிந்தனையின் வெளிப்பாடாக “இணைப்பு மொழி” என்ற எண்ணக்கரு அண்மைக் காலங்களில் வளர்க்கப்படுவதைக் காணலாம்.

1977 இல் ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் தலைமையில் உருவாகிய அரசு இந்த வழியில் சிந்தித்தது யாவரும் அறிந்தது. பரீட்சார்த்தமாக ஒரு சில பாடசாலைகளில் தமிழ் மாணவர்க்கு சிங்களத்தையும், சிங்கள மாணவர்க்கு தமிழையும் கற்பிக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் அவை எடுபடக் கூடிய சூழ்நிலை உருவாக்கப்படவில்லை. அந்த முயற்சிகள் அன்றைய அரசியல் உணர்வலைகளால் அள்ளிச் செல்லப்பட்டுக் கைவிடப்படும் தூரதிஷ்டமே நிகழ்ந்தது.

மாற்றுவழியாக அந்தப் பணியில் ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்தலாம் என்ற யோசனை சில மட்டங்களில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது. 1987 இல் மேற்கொள்ளப்பட்ட அரசியல் யாப்பின் 13வது திருத்தம் ஆங்கிலத்தை இணைப்பு மொழியாகப் பிரகடனப்படுத்தியமை அதன் விளைவெனக் கொள்ளலாம். இன்றும் அந்த யோசனை தொடர்வதைக் காணலாம். அத்தகைய யோசனைகள் எமது நாட்டுக்குப் பொருந்துமா? என்பது கருத்தில் கொள்ளப்படவேண்டும்.

புரிந்துணர்வும் இணைப்பும் மேல்மட்டத்திலான கற்றோரிடையே மட்டும் ஏற்படுத்துவது நோக்கமானால் ஆங்கிலம் உதவக்கூடும். நமக்குத் தேவை சமூகத்தின் அடிமட்டத்திலிருந்து சகலரும் ஒருவரோடு ஒருவர் இயல்பாக உறவாடவும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து

கொள்ளவும் உதவக்கூடிய இணைப்புச் சாதனமே. அதற்கேற்ற தொடர்பாடல் ஊடகமாகப் பயன்படக்கூடியவை தேசிய மொழிகளே. அதற்கு பொருத்தமாக இரண்டாம் மொழிக் கொள்கை திருத்தப்பட வேண்டும். ஒவ்வொரு மொழிக்குழுவுக்கும் மற்றைய தேசிய மொழி கட்டாய இரண்டாவது மொழியாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு, எதுவித அரசியல் அழுத்தங்களுக்கும் சாய்ந்து கொடாமல், துணிச்சலுடன் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும். கல்வியில் அரசியலின் கலப்பைக் கழையும் வகையில் கொள்கை வகுப்பாளர்களுக்கு அதிகாரமும் பொறுப்பும் வழங்கப்பட வேண்டும்.

அக் கருத்தை வலியுறுத்துவது நமது நாட்டில் ஆங்கிலத்திற்கு இடமில்லை என்று கூறுவதாக விளக்கக் கொள்ளக்கூடாது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்திலும் அதற்கு பின்னரும் சிலகாலம் வரை ஆங்கிலம் ஆட்சி மொழியாகவும் கல்வி மொழியாகவும் இருந்து வந்துள்ளது. தேசிய மொழிகள் பாவனைக்கு வந்த பின்னர், பாடசாலை மட்டத்தில் ஆங்கிலம் இரண்டாவது மொழியாக நிலைப்படுத்தப்பட்டது. பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் கல்வி ஊடகத்தைத் தீர்மானிக்கும் உரிமை அந்தந்தப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. தேசிய மொழிகளைப் பயன்படுத்தும் நிலையில் அறிவு விசாலிப்புத் தேவைக்கு ஆங்கிலத்தைக் கைக்கொள்வதனால் பாடசாலைமட்டத்தில் ஆங்கிலக் கல்வியின் முன்னேற்றத்தில் பிரத்தியேக கவனம் செலுத்தப்படுவது கண்கூடு.

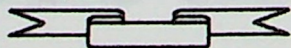
ஆங்கிலத்தின் தேவையையும் உபயோகத்தையும் எவரும் நிராகரிக்க முடியாது. அண்மைக் காலங்களில் ஆங்கிலத்தையும் தேசிய மொழி அந்தஸ்துக்கு உயர்த்தியிருப்பது நிலைமையை மேலும் குழப்பியிருப்பது உண்மைதான். ஆனால், எமது தேசிய ஒருங்கிணைப்புத் தேவையில் அதற்கு இரண்டாம் மொழி என்ற அந்தஸ்து/இணைப்பு மொழி என்ற எண்ணம்

யதார்த்திற்குப் புறம்பானதாகும். பாமர மக்களிடையே அதன் உபயோகம் எடுபடப் போவதுமில்லை.

முடிவுரை.

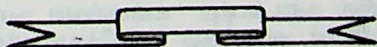
தொகுத்துப் பார்த்தால், இன்றைய தேசிய வாழ்வினைக் கவனிக்கும் எவரும் மக்கள் மத்தியில் ஒற்றுமையுணர்வு, ஒருங்கிணைப்பு என்பன இல்லாமையைக் கருத்தில் கொள்ளத் தவறமாட்டார்கள். சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் இனமோதல்களும், முரண்பாடுகளும் தொடர்கதையாகவே இருந்து வந்துள்ளன என்பதை 1997 கல்விச் சீர்திருத்த முன்மொழிவுகள் ஒப்புக் கொண்டுள்ளன. (ப-17) ⁽²⁰⁾ வலுவான தேசிய உணர்வையும், ஒருங்கிணைப்பையும், புரிந்துணர்வையும் நிலைநாட்ட நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படவேண்டும் என அதில் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. இதற்கான விதைகள் இளம் உள்ளங்களில் கலைத்திட்ட, இணைக்கலைத்திட்டச் செயற்பாடுகள் மூலம் ஊன்றப்பட வேண்டும் என்பதும் அவர்களுடைய ஆலோசனை.

மலர்ப் போகும் புத்தாயிரத்தில் நுழையப் போகும் நாம் அதற்காக எம்மைத் தயார்ப்படுத்த வேண்டும் என்பது உண்மை. அதற்கான அறிவியல், தொழில்நுட்ப, சமூக, பொருளாதார முன்னேற்றப்பாதைகள் தொடரப்படத்தான் வேண்டும். ஆனால், அவற்றை அனுபவிப்பதற்கு நாட்டில் சாந்தியும், சமாதானமும் இன்றியமையாதவை. மனிதனை மனிதனாக மதிக்கும் மனப்பாங்கும், மக்கள் பண்பும், மனித நேய உணர்வும், மனித விழுமியங்களும் இளந்தலைமுறையினருக்கு ஊடாகச் சமூகத்தில் ஆழமாக நாட்டப்பட வேண்டும். அதில் கல்வி சாதித்ததைவிடச் சாதிக்க வேண்டியவை எவ்வளவோ இருக்கின்றன என்பதை நாம் மறக்கக்கூடாது. மறந்தால் வருங்காலச் சமூகம் நம்மை மன்னிக்காது.

REFERENCES

1. G.C. Mendis (ed.) Colebrooke- Camaron Papers; p.p.72-74.
2. Report of J.J.R.Bridge, SP XXI, 1912, p.21.
3. Report of the Education Committee of 1911-1912, SP XX, 1912 appendices.
4. Report of the Special Committee on Education, SP XXIV, pp. 40-41
5. Hansard (SC) 1944 I p.p. 745-770.
6. Ibid.
7. Report of the Select Committee of the State Council, SP XXII, 1946 p.p. 6-7.
8. Interim Report of the National Education Commission, SP I, 1962 p.12.
9. Ibid.
10. Final Report of the National Education Commission, SP XVI, 1962 p.18-20.
11. இலங்கைக் கல்வி அமைச்சு, கல்வியின் புதிய பாதை 1972 ப.13
12. துரை மனோகரன், வீரகேசரி 18.08.1999.
13. கல்வியின் புதிய பாதை ப.12
14. மேலது ப.ப 16-17.
15. Ministry of Education, Education Proposals for the Reform, 1981, p.3.
16. Ibid. p.5.
17. National Education Commission, Reforms in General Education, 1997, p.11.
18. Ibid. P.12.
19. Daily News. 16.09.1999.
20. N.E.C. Reforms in General Education, 1997, p.17

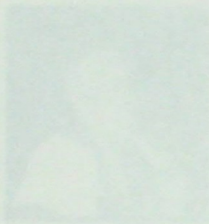
வடமராட்சியில் துன்னாலையில் பிறந்த பேராசிரியர் வல்லிபுரம் ஆறுமுகம் தமது ஆரம்பக் கல்வியைக் கரவெட்டி ஞானசாரியார் கல்லூரியிலும், இடைநிலைக் கல்வியை கரவெட்டி திரு. இருதயக் கல்லூரியிலும், பருத்தித்துறை ஹாட்லிக் கல்லூரியிலும் பெற்றார். 1952இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நுழைந்து 1956இல் தமிழ் சிறப்புப் பட்டத்தையும் பெற்றார். பின்னர் 1961-1962இல் பட்டப்பின் கல்வித்தகைமையைப் பூர்த்தி செய்தார். 1970இல் உயர் பட்டக் கல்விக்காக இங்கிலாந்து சென்று இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் 1971இல் உயர் கல்வித் தகைமையையும் 1973இல் கல்வி முதுமாணிப் பட்டத்தையும் பெற்றார்.

செப்டெம்பர் 1956இல் இரத்தலாளை கொழும்பு இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக சேர்ந்து, 1968 யூன் வரை ஆசிரிய சேவையில் கடமைபுரிந்தார். 1968 யூன் மாதம் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனையில் கல்வியற்றுறை உதவி விரிவுரையாளராக பதவியேற்று, 1974 டிசெம்பர் முடியும் வரை அங்கு கடமையாற்றினார். ஜனவரி 1975 முதல் ஒக்டோபர் 1980 வரை கொழும்புப் பல்கலைக்கழகக் கல்விப் பீடத்தில் விரிவுரையாளராகவும், சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகவும் பணிபுரிந்தார். 1980 ஒக்டோபரில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு இடம் மாற்றம் செய்யப் பெற்றதிலிருந்து இங்குக் கல்வியல்துறையில் கடமையாற்றியுள்ளார். 1990 மார்ச் மாதம் கல்வியியற் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். பேராசிரியராகவும், துறைத்தலைவராகவும் செயற்பட்ட பேராசிரியர் ஆறுமுகம். 1997 மார்ச் மாதம் சிரேஷ்ட பேராசிரியராக பதவி உயர்வு பெற்று, 1999 செப்டெம்பர் 30ஆம் திகதி பல்கலைக்கழகச் சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார்.

ஒப்பீட்டுக் கல்வி, மூன்றாம் நிலைக் கல்வி, கற்பித்தல் முறையியல், தமிழ் கற்பித்தல் என்ற துறைகளில் விசேட ஆர்வம் கொண்ட அவர் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளுடன் “வகுப்பறைக் கற்பித்தல்” “கல்விப் பாரம்பரியங்கள்” என்ற நூல்களையும் ஆக்கியுள்ளார்.

1989இல் நடைபெற்ற “கன்னங்கரா நூற்றாண்டு” விழா வில், பேராசிரியர் ஆறுமுகம் கல்வித்துறைக்கு ஆற்றிய சேவைக்காக “கன்னங்கரா விருது” வழங்கி இலங்கை அரசால் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

The first of these is the fact that the
British Government has been unable to
procure the necessary quantities of
oil.

The second is the fact that the
British Government has been unable to
procure the necessary quantities of
oil. The third is the fact that the
British Government has been unable to
procure the necessary quantities of
oil. The fourth is the fact that the
British Government has been unable to
procure the necessary quantities of
oil. The fifth is the fact that the
British Government has been unable to
procure the necessary quantities of
oil.

The sixth is the fact that the
British Government has been unable to
procure the necessary quantities of
oil. The seventh is the fact that the
British Government has been unable to
procure the necessary quantities of
oil.

The eighth is the fact that the
British Government has been unable to
procure the necessary quantities of
oil. The ninth is the fact that the
British Government has been unable to
procure the necessary quantities of
oil.

A.B